

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΙΣΩ

Στον Κώστα Χατζόπουλο

Ἡ Γιερέαινα συμπτει τὴ φωτιά στὴ γωνιά. Ξαναμμένη ἀπὸ τὴν πύρα ἡ ὄψη τῆς κάνει νὰ γιολοκοπάνε τὰ μαῦρα τῆς μάτια περισσότερο, καὶ ἡ μαυροδέματη γυναίκα παίζει τὰ βυσινιά τῆς χεῖλια, σὰ νὰ τῆς πέφτει ἀπάνουθε μιὰ γλαράδα ποθερῆ. Ἡ τραχηλιά τῆς ξεκούμπωτη δείχνει τὴν εἰδὴ τοῦ ροδομέλαψου κορμιού. Ἡ γάτα ἤρθε καὶ χαϊδεύτηκε στὰ πόδια τῆς, κουλούρισε τὴν οὐρά τῆς καὶ πήδησε στὴν ποδιά τῆς. Μὴν ἀνατριχίλα ἐνοιωσε, καὶ κατὶ ἀναθυμούμενη λέει: Οὔτε καθρέφτη νὰ κοιταχτῶ δὲ μ' ἔφησε... Γιὰ ἰδέε ἐκεῖ τὸν πειρασμό... Ταφιάστηκα δὴ μέσα καὶ στοίχισα... μοῦ ἔγγιζε τὸ περὶ μιὰν ἁμαρτία κι' ἔπραχτη, τόμου βουλήθη ὁ νοῦς του πῶς τέτοια δὲ εἶμαι... Χτενίζουμαι καὶ ὁ νοῦς του τυραγνίζεται... Εἶναι καμὰρι τὰ μαλλιά καὶ στὴν ἐριμὴ νὰ ζοῦνε, φεῖδια ζωντανά...

Σηκώνεται καὶ πάει στὸ παραθύρι· γέρνει ἀπάνου στὴν πλάκα του καὶ ἔγγιζε τὴν κοιλιά: —Κάτι σαλεύει μέσα μου, καὶ τοῦτο μὲ ξαφνιαίνει... τιμὴ καὶ μεγαλεῖο μου... Τέτοια ἐριμὴ καὶ μέσα μου ἡ λαχτάρα τοῦτῃ τοῦ παιδιοῦ...

Χτυπάει σιγὰ ἡ πόρτα· γυρίζει τρομασμένη καὶ πάει ν' ἀνοίξει. Τὰ μελλίγεια τῆς βουίζουνε. Τὰ πόδια τῆς καρφούνονται στὸ πάτωμα. Κουμπώνει τὴν τραχηλιά τῆς, μαζώνει τὸ φουστάνι τῆς, καὶ πάει ν' ἀνοίξει.

Ἡ Γιερέαινα: Ποῖος κουρταλάει;

Ὁ Γιερέας: (Μὲ λαχανιασμένη σὰν ἀπὸ τρεῖς μὲν πολλὴ φωνή) Τονὲ κατέχεις... κι' ἔνοιξε... τ' ἀποσπερνοῦ εἶναι ἡ κρίση...

Ἡ Γιερέαινα: Λάβρα στὰ σπλάχνα μου κι' ὁ νοῦς μου νὰ νυχτιώσῃ, ποῦ τέτοια ἐπῆρες γιὰ τὰ μένα γνώμη...

Ὁ Γιερέας: Λόγους θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ κρίνε τότες, μιὰρῃ...

Ἡ Γιερέαινα: Τί ἄκομα μ' ἀπανταίχεις.

Ὁ Γιερέας: Ἀνοίξε... πρῶτον μ' ἀκούσεις καὶ μιλάς.

Ἡ Γιερέαινα: (ἀνοίγοντας τὴν πόρτα) Νὰ μὴ θαρῶς πῶς πέτουμαι καὶ στὴν ὑποκρισία, τόμου τὸ φόβο μου ἐνοιωσες, δὲ θέλω...

Μπαίνει ὁ Γιερέας ἀλλαξοπρόσωπος, πεντάχλωμος, μὲ μαῦρα γένεια σγουρά, μὲ κατὰμαυρα μάτια ξανοιγμένα καὶ περίτρομα.

Ὁ Γιερέας: Γιὰ ἀγροῖκα τί θεὰ σοῦ εἰπῶ...

Πετάει στὴ γωνιά μαχαίρι αἱματωμένο· τὴνὲ κοιτάζει στὰ κατὰματα· κείνη χαμηλώνει τὰ μάτια. —Εἶναι τὸ κρεῖμα βολετὸ νὰ γιαιτρεφτῇ;.. Στὸ ἴδιο λεπίδι κ' ἔπρεπε νὰ πνίξω τὴν πνοή σου... Ἐσὺ βυζαίνεις τὸ αἷμα μου σὰν καλαμὰ τ' αὐλάκι... Ἦτανε δὴ... ἡ ἐγύριζε νάρθῃ;.. Μολόγα το κα φτάνει...

Ἡ Γιερέαινα: Σώπαινε, στρίγγλε, καὶ ἡ γωνιά θὰ σβύσει ἀπὸ τὰ λόγια σου... σώπαινε καὶ σ' ἀπείκασα μ' ὅσα στὴ φρένα σου κρᾶζεις φονερά... κι' ὅ,τι ἐπραξες τ' ἀποσπερνοῦ ἡ μαύρη πέτρα στὸ χρωστάει... ἔδικα ἐπῆε τὸ κακό...

Ὁ Γιερέας: Ροδόλησε τὸ αἷμα μου ἀπὸ Παπ ποῦ καὶ καίει τὰ σωθικά μου... τὴ μάνητα στὰ στήθια μου χοχλάζει... σὰν τῆς σφεντόνας σφυριχτὸ λιθάρι πῆγε στὰ ἥπατά του ἡ μαχαίριά... μὰ ἐράγισε τὸ στήθος μου καὶ στάζει τὸ φαρμάκι...

Ἡ Γιερέαινα: Γιερέα, καμώσου· ἁμαρτωλὴ γενιά δὲν εἶμαι, οὔτε θὰ θρέψω... τί μοῦ γλυστράς στὰ στήθια μου τὴν ὄχιεντρα καὶ γλῶφει μου τὴ ρόγα;.. Τίμια γενιά θὰ βλογηθῇ στὰ μολεμένα στήθια μου;..

Ὁ Γιερέας: Εἶμαι ἡ κολώνα ἀράγιστη ποῦ τὴ γενιά στηλώνω... Πέσε στὰ στήθια μου ν' ἀκούσεις τὸ αἷμα τῆς δοξομάνας... Κρίτα μὲ στὰ μάτια νὰ λιγύσεις...

Ἡ Γιερέαινα: (σηκώνεται παίρνει τὸ ροῦ καὶ χύνει λάδι στὴ φωτιά) Στ' ἑρκίζουμαι καὶ πιστεύω... μὴν ἔδικα μολέψεις τὴ γενιά... καὶ συλλοῖσου τὴν ψυχὴ ποῦ μοῦ δόσες στὰ σπλάχνα νὰ σπαρτάρει... Μὴ μὲ πανταίχεις, μιὰρῃ, γιατί ἀστοχᾶς, Γιερέα... (Ἀκούγονται μουγκισματα πληγωμένου στὴν ἀδελφῆ) Σφίγγω τὸ λόγο μέσα μου νὰ μὴ χυσοῦν τ' ἀγέρι καὶ ξεματώσει καὶ τ' ἀγιοτινὸ κορμὶ στὰ σωθικά μου... Ἀνοίξεις λάκκο γιὰ νὰ μπῶ... Τὴ γνώμη φέρεσε στὸ νοῦ πρῶτον τὴν πράξεις ἔργο... Γιερέα, στοχάσου τὸ χαμὸ ποῦ προμηθεύει ἡ φωνή μου, καὶ μὴν παλεύεις ἔγρουρα νὰ μὲ πεθάνεις... Ἀμὲ κι' ὁ λόγος λάβρωσε στὰ χεῖλιά μου... (Τὰ μουγκισματα σβύνουνται στὸ καιὸ τοῦ σπιτιοῦ).

Ὁ Γιερέας: (Πάντα ἀλλαξοπρόσωπος, φαίνεται σὰν νῆκρουμαίνεται χαμένος) Γροῖκα, γυναίκα... τὸ χαμὸ... τ' ἀντίδωρο δὲ φτάνει νὰ σ' ἁγιάσῃ... καὶ γιὰ τὴ δόξα τῆς γενιᾶς σοῦ τάξω...

Ἡ Γιερέαινα: Παράτησε τὰ τάματα καὶ μετανόη... τί ἐπραξες; ποῖονε θὰ φάει ἡ κατουγῆς; Ἀγροῖκα, μέσα μου ἡ φωνὴ τοῦ αἱμάτου σου μὲ σφάζει...

Ὁ Γιερέας: (τηρᾶντας τὴ πάλαι ξηταστικά) Κρίνε καὶ πνίξε μέσα σου τ' ἀλλοτινὸ κορμὶ... τὴ λάβρα ποῦ μὲ καίει... Βυζαίνω δίκωπο σπαθὶ στὸ αἷμα μου βαμένο... ποῦ στάζει ἀκόμα ἀπ' ὄχρητρα καὶ μάνητα... Γὼ τάξω καὶ ἀποτάξω... Τ' ἀποσπερνοῦ σημαίνω σου τὴν κρίση ποῦ ἀποπῆρα... Μολόγα το... Ποῖος εἶναι;.. (Τὰ μουγκισματα δυναμώνουνε. Σταματᾶνε ἀποσβολωμένοι κι' ἀκουμαίνονται ἡ φωνὴ ραγισμένη πνίγεται. Ἡ Γιερέαινα πάει κατὰ τὴ θύρα κι' ἀγροικαίνει· ἔαφνον χτυπιόντας τὰ χεῖρα τῆς στὰ στήθια γυρίζει καὶ λέει τοῦ Γιερέα:) Γεῖά σου, ἀντρεωμένο, τό καμὲς τὸ ψυχικό, σιδεροκαθαλάρη, ποῦ πέτεσαι στὸ χέρι σου κρατώντας τὴ χυσία... χαϊράμενος ποῦ ἐσκότωσες, κι' ἔνοιξες τὴν πληγὴ βαθεῖα γιὰ νὰ δεχτῇ καὶ μένα... Στὸ εἶπα καὶ στομωθεῖς, σοῦ πῆρα ὄρο πύρινο νὰ βουλήθεις καλόγνωμα γιὰ μένα... Τὸ σπῖτι μου ἐξετίμωσες καὶ καταφρόνεις το!.. (Τώρα φωνάζει σκουχτὰ τραβιόντας τὰ μαλλιά τῆς καὶ μαθόντας τα). Σκίσε τὰ στήθια μου, μιὰρῃ, νὰ ἰδῇς φωτιά ποῦ καίει, καὶ ἀγροῖκα τὸ πῶς ἀλυχτάει τὸν πόνο μου ὁ ἀχὸς μου... Γιομίζω θρῆνο τὴ νυχτιὰ στὸν ἄδικο σκοτωμὸ του... στάθηκες δολερὸς φονεῖς... καὶ δίκιο δὲ σοῦ θέλω... Φέγα! τοῦ φοβιτισιάρη ἡ κόψη καίει καὶ λάμπει μόνε ἡ νύχτα...

Ἡ φωνὴ τοῦ πληγωμένου ἀγροικιέται ποῦ λέει: —Τοῦ φονεῖ... τό... μαχαίρι... δάγκωσε ἡ ψυχὴ μου... τὸ αἷμα θυμίου, ἀδερφή... Ὁχτρός... στὸ αἷμα ἐβούτηξε... τὰ σάβανα τ' ἀποσπερνοῦ... Ὁ ἀφίσω τὴν... παραγγολή... γραμμένη στὴν καρδιά σου...

Ἡ Γιερέαινα: (μοιρολογώντας) Θύρες ἀνοίχτε τοῦ σπιτιοῦ... καὶ κλείστε μαῦρες πλάκες... Θὰ φάω φωμὶ στὴν κόλαση... τί γδικιωμὸ δὲν ἔχω... γυναίκα ἀνήμερο κορμὶ... κι' ἀγέννητη σειριά... θέ μου, βουδὴ εἶναι ἡ πλάκα μου... ντροπὴ στὸν κάτου κόσμῳ...

Ὁ Γιερέας: Εἶναι τὸς καὶ μοιρολογαί;.. Ὁ νοῦς μου πάει στ' ἀλώνια ὅθε ἀλωνίζουνε ἔλογα τὰ φουντωμένα στάχυα... γιὰ στάσου νὰ συνεφερθῶ...

γιὰ στάσου νῆμπε μέσα μου τὸ θεϊκὸ λεπίδι... Εἶναι τ' ἀδερφὶ τ' ἀκριβό;.. Μοῦ βούλιαξε τὰ λογικά στὸν ἄδη ἡ ἁμαρτία...

Ἡ Γιερέαινα ἔρμυζε καὶ κατεβαίνει στὸ κατὼ ἀκλουθούμενη ἀπὸ τὸ Γιερέα, ποῦ κρατᾶει δαβλὶ ἀναμένο.

Ἡ Γιερέαινα: (σιεκάμενη πᾶνον ἀπὸ τὸν μισοξεφυλισμένο τῆς ἀδερφοῦ) Γδύνουμαι, μιὰρῃ φονεῖ, καὶ μπήξε στὴν κοιλιά μου τὴ φλόγα νὰ φωτιστεῖς... Ὁ νοῦς μου πάει πεταμένος σ' ἀδικοθανατάδες νὰ μάσει λόγια νὰ σοῦ εἰπῇ... νὰ εἰπῇ νηχὺς τοὺς κολασμένους... (Πέφτει ἀπάνου σὶν ἀδερφοῦ κλαίοντας). Ἐλα ν' ἀκούσεις τὴ φωνή ποῦ φεύγει... στὸ αἷμα τὸ δικὸ νὰ πιεῖς... νὰ σβύσεις τὸ χαμὸ σου... Στὸ εἶπα, θεϊκὴ κατῆλ...

Ὁ Γιερέας: Πλανήτηκα... Λάθεψα!..

Ὁ Λαβωμένος: (σφυρογουρίζοντας καὶ μουγκίζοντας) Τὰ σωθικά μου ἐκάηκαν... Τὸν ὄρο σὰς ἀφίνω... ἀδερφή, τὸ αἷμα πίσω σοῦ ζητάω...

Ἡ Γιερέαινα: Ἀδερφὶ μου, ἦτανε φονεῖς τὸ δολερὸ τοῦ ἀντροῦ μου τὸ μαχαίρι... τί θές, ἀδερφὶ μου ἀκριβό, νὰ πράξω στὴν ψυχὴ σου;..

Ὁ Λαβωμένος: (ξέφυχα) Δὲν τόλπιζα... γδικιόνονται οἱ ἀδικοσκοτωμένοι...

Ἡ Γιερέαινα: Τ' ἀφίνεις γιὰ παραγγολή;..

Ὁ Λαβωμένος: (τηρᾶντας κατὰ τὸ Γιερέα κι' ἀνοικοκλείοντας στεγνὴ βοῶν τὰ μάτια) Ἀνᾶξτε τιμὴ τῆς γενιᾶς!..

Ἡ Γιερέαινα: (παίρνοντας τὸ μαχαίρι τοῦ ἀδερφοῦ ἀπὸ τὴ ζώση του) Τὸ αἷμα πίσω τ' ἀδερφοῦ... Ποιὰ λύπη νὰ χορτάσω;.. Τ' ἀντροῦ νὰ στεῖλω θάνατο;.. Μέσα μου ἔς πνίξω τὴ γενιά... (βουδίζει στὴν κοιλιά τῆς τὸ μαχαίρι).

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑ ΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Καὶ μιὰ παρατηρητοῦλα, γιὰ τὴ διαλέξῃ τοῦ κ. Μυστικοζώη:

— «Ὅπως μιλάει αὐτὸς ὁ θεομαχίτης γιὰ πνεύμα τι σ' ἐμὲ ἀπὸ πνεῦμα δὲν ὑπάρχει καθόλου μέσα σ' αὐτὴ τὴ σάλα;»

— Οἱ διέφοροι ἐκδότες διδαχτικῶν βιβλίων παρουσιάστηκαν στὸν Ἰπουργὸ καὶ τοῦ παραπονεθήκανε γιὰ τὸ κινουέριο νομοσχέδιο ποῦ τοὺς κηταστρέφει, λέει.

— «Ἐμεῖς, τοῦ εἶπαν, ἔχουμε ἀγοράσει χαρτί γιὰ πέντε χρόνια καὶ τώρα ἂν θὰ ψηφιστεῖ τὸ νομοσχέδιο τί θὰν τὸ κίνουμε τότε χαρτί;»

— «Νὰν τὸ φάτε!» μποροῦσε ἀξιόλογα νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ ὁ Ἰπουργός, ἀπὸ τὰ φτωχὰ Ρωμιόπουλα δὲν εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ φῖνε τὸ χαρτί ποῦ ἀγοράσανε γιὰ πέντε χρόνια οἱ κ.κ. ἐκδότες

— Μιὰ νόστιμη ἐκστρατεία δημοσιογραφικὴ ἔγινε αὐτὴς τίς ἡμέρες σὲ δύο ψηφιά, στὸ Σ καὶ στὸ Φ. Ἡ μιὰ φημερίδα ζήτησε νὰ φάγῃ τὸ Σ ἀπὸ τίς «Ἀπόκρυφες» καὶ ἡ ἄλλη νὰ ξεκουμπιστεῖ τὸ Φ ἀπὸ τὴν «Εὐφροσύνη». Τοὺς ἐκτόμαστε νὰ στεφανωθοῦν μὲ δάφνες δροσερές οἱ ἀγῶνες τους!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

Δ^Μ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΣΩΤΟΣ

Δράμα μὲ τρία μέρη

Καὶ πουλιέται 2 δραχμὲς
στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ»
καὶ στὸ Βιβλιπωλεῖο τῆς «Ἐστίας».